

Párbeszéd a türelemről

*Eltűröm majd, ha rám talál.
Ha elveszít vagy elkaszál.
Hisz nem hiába várok.
Az ér nyakamban kidagad.
Közel jön, úgyis elszalad.
Futásom mégsem ámok.
Kicsorbul testből az erő,
hol heverek, ott gyom se nő.
Göröngymintás az ingem.
Rozsda pereg, s a szív megáll.
Hűtlen angyalom rúgkapál.
És ez még nem a minden.
Eltűröm majd, ha elveszek,
levél takarja az eget.
Levélnyel meg a földet.
Érzem, az Úr sandán figyel.
Sugdolózom a semmivel.
Mert sugdolózva könnyebb.
Motyoghatnak az angyalok,
ki szólni mer, az mind dadog.
Szétfoszló szárny a nyelvem.
A mozdulat: törött kasza.
Remeg az Isten basfala.
S mögötte minden szervem.
Röhögtek, amíg zokog.
Nem. Fordítva. Ó nem zokog.
Csak néz nyitott szemével.
Nyaki erem lassan apad.
Kiáltanék, de nem szabad.
Úgy szóródnék már széjjel.
A csend; árvacsalánt nevel.
Eső van, senki nem felel.
Egyedül semmi dolgom.
Pubul a rög, cuppan a sár,
e lány, erőszakos halál
fogad magába folyton.*

Belátható terápia

*Vállrándításnál egyszerűbb.
Mély hallgatással durvább.
Megül a közöny mindenütt,
vagy ha megülne, unnád.*

*Egy fokkal jobb nem érteni,
zsibbadni jobb egy fokkal.
Szűk kozmoszban elfényleni.
Szenet piszkálni bottal.*

*Belátható a tévedés,
más dönt ma is helyetted.
Valami lelki csencselés
most káromkodni enged.*

*Az indulat puha erőd:
tupírozódott hajtincs.
Fehér a fény a fejtetőn,
már mondanivalód sincs,*

*úgyis tudom. Fölösleges.
Találj ki mindent újból!
Ellenséged mind túl kezes,
savként emészt az undor.*

*Panelnyomor az arcokon.
Muskátli szag, vasrácsok.
Ereszt a test, kibűlt beton,
ránk süt egy cifra átok.*